

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Danou Černovskou v právní věci žalobce: V. A, zast. Mgr. Ing. Janem Procházkou, LL.M. eur, advokátem se sídlem Nile House, Karolínská 654/2, 186 00 Praha 8-Karlín, proti žalovanému: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**, Olšanská 2, P.O.Box 78, 130 51 Praha 3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3.5.2016 č.j. CPR-9837-2/ČJ-2016-930310-V243,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou včas u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl žalobcovo odvolání a potvrdil rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, odd. pobytové kontroly, pátrání a eskort, č.j. KRPA-39889-41/ČJ-2016-000022 ze dne 24.3.2016, kterým bylo žalobci uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů (dále zákon o pobytu cizinců), a podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 tohoto zákona uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU byla stanovena na tři roky. Počátek doby, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU, byl stanoven podle § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území ČR. Doba k vycestování z území ČR byla podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena do 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Bylo stanoveno, že pokud by doba k vycestování z území ČR začala běžet v době trvání zajištění cizince, začíná tato doba běžet ode dne ukončení zajištění. Pokud v průběhu doby k vycestování z území ČR je cizinec zajištěn, běh této doby se zajištěním přerušuje. Je-li cizinec vyňat z působnosti zákona o pobytu cizinců z důvodu uvedeného v § 2 tohoto zákona, počíná běžet doba k vycestování z území ČR ode dne odpadnutí tohoto důvodu. Podle ust. §

120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců se na cizince nevztahují důvody znemožňující vycestování podle ust. § 179 tohoto zákona.

Žalobce v podané žalobě namítl, že vydaným rozhodnutím byla jednak porušena ustanovení zákona o pobytu cizinců, podle nichž bylo rozhodováno, ve spojení s článkem 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Nesprávným a nedostatečným způsobem byly posouzeny dopady rozhodnutí o správním vyhoštění na žalobcův rodinný a soukromý život. Dle žalobce správní orgány obou stupňů posoudily přiměřenost dopadu správního vyhoštění na soukromý a rodinný život žalobce čistě formalisticky, když se omezily na pouhou rekapitulaci skutečností uváděných v rámci jeho výsledku. Žalobce uvedl, že byly dány skutečnosti, které poukazovaly na nepřiměřenost zásahu do soukromého života žalobce, a to např. jeho pobyt na území od roku 2008, plynulá znalost českého jazyka a sociální a kulturní vazby v ČR. Těmito skutečnostem však správní orgány nevěnovaly pozornost, neopatřily k nim žádné důkazy ani nevytvořily žalobci možnost takové skutečnosti nadále tvrdit, např. kladením otázek, nebo k nim opatřit důkazy. Žalobce se domnívá, že neměl správní orgán pouze očekávat, že žalobce prokáže nepřiměřenost uložení správního vyhoštění. Měli být žalovaným předvoláni svědci a žalobce měl být vyzván k předložení čestných prohlášení jeho přátel a osob, které zakládají jeho soukromý život na území. Žalobce se rovněž domnívá, že nebyly vytvořeny náležité podmínky pro výslech svědkyně paní K. Ch., s níž žalobce žije rodinným životem a sdílí s ní společnou domácnost. Jmenovaná nebyla přiměřeně poučena o skutečnostech, ke kterým měla podat svědeckou výpověď, a o řízení, v rámci kterého takovou výpověď podává. Žalobce navrhl provedení důkazů svědeckou výpovědí paní Ch. s řádným poučením. Žalobce se domnívá, že správní orgány nesprávně dovodily, že správní vyhoštění nepředstavuje v případě žalobce nepřiměřený zásah do soukromého života. Bylo tak rozhodnuto, aniž by správní orgány měly o žalobcově rodinném a soukromém životě jakékoli relevantní informace. Žalobce dále vytkl žalovanému, že se dostatečným způsobem nezabýval jeho námitkami uvedenými v odvolání. Zejména k námitkám, které se týkaly závazného stanoviska vydaného Ministrem vnitra ze dne 26.7.2015. Žalobce uvedl, že si správní orgán I. stupně opatřil závazné stanovisko ze dne 13.3.2016, toto závazné stanovisko však žalobce napadl v podaném odvolání hned několika konkrétními námitkami, a nepředložil věc k posouzení ministru vnitra, jak bylo jeho povinností v souladu s § 149 odst. 4 správního řádu.

Žalobce z uvedených důvodů považuje napadené rozhodnutí za nezákonné, a proto žádal, aby soud toto rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný se k žalobě vyjádřil a setrval na stanovisku, které bylo zaujato v napadeném rozhodnutí. Odkázal zcela na jeho odůvodnění, kde se vypořádal se všemi skutečnostmi, které vyšly najevo, a tvrzením účastníka řízení. Ve svém postupu neshledal pochybení a navrhl proto, aby byla žaloba jako nedůvodná zamítnuta.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále s.ř.s.).

Ve věci bylo rozhodnuto bez jednání, neboť s tímto postupem vyslovili souhlas oba účastníci.

Ze správního spisu soud zjistil, že při kontrole provedené policií dne 1.2.2016 v 8.30 – 10.35 hodin na stavbě v Praze 6, ul. Jugoslávských partyzánů č. 3, byl kontrolován žalobce ukrytý v balících skelné vaty. Prokázal svou totožnost identifikační kartou (ROU) vydanou na jméno A. V., opatřenou jeho fotografií, a cestovním dokladem totožnosti opravňujícím jej k pobytu v EU. Protože bylo pojata podezření, že se jedná o padělaný cestovní doklad, byl zajištěn. Na pracovišti policie Křížíkova 20, Praha 8, bylo lustrací zjištěno, že se jedná o žalobce se státní příslušností Ukrajina, bez cestovního dokladu. V dostupných evidencích bylo zjištěno, že zde žalobce pobývá bez platného oprávnění k pobytu. Pobyt měl v ČR platný do 31.10.2012.

Do protokolu o podání vysvětlení žalobce uvedl, že se domníval, že identifikační karta Rumunska je pravá, neboť jeho dědeček pocházel z Rumunska. Nebyl si vědom, že se jedná o padělek. Žalobce uvedl, že si tento doklad opatřil u člověka jménem Sergej za 200 euro. Žalobce rovněž uvedl, že si byl vědom toho, že má neplatné pracovní vízum, a proto si vyřídil rumunskou občanku pro legalizaci svého pobytu. Žalobce také uvedl, že si nepamatuje svou současnou adresu. V ČR nemá žádné rodinné příslušníky ani nebydlí s občanem EU. Je svobodný, děti nemá. Nemá rovněž pracovní povolení. V ČR pracoval na fuškách po Praze. Žalobce rovněž uvedl, že nemá překážku k tomu, aby mohl vycestovat z ČR. V domovském státě má rodiče, u kterých může po návratu bydlet.

Se žalobcem bylo dne 1.2.2016 zahájeno řízení o správním vyhoštění.

Ze správního spisu je také možno zjistit, že byla slyšena jako svědkyně v této věci paní K. Ch., o níž měl žalobce prohlásit, že je jeho přítelkyní. Z protokolu, který byl s ní sepsán dne 12.3.2016, vyplynulo, že svědkyně na všechny otázky jí kladené odpověděla, že nechce odpovídat. Součástí spisu je také závazné stanovisko k možnosti vycestování cizince ze dne 13.3.2016 č.j. KRPA-39889/ČJ-2016-000022 vydané Ministerstvem vnitra ČR, odborem azylové a migrační politiky. Žalobce se se závazným stanoviskem i výpovědí svědkyně seznámil dne 24.3.2016 a nežádal žádné změny ani doplnění.

Správní orgán I. stupně pak dne 24.3.2016 rozhodl o žalobcově správním vyhoštění tak, jak bylo již shora uvedeno. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, o němž bylo rozhodnuto žalobou napadeným rozhodnutím tak, jak je shora uvedeno.

Městský soud v Praze po posouzení žalobou napadeného rozhodnutí i řízení, které jeho vydání předcházelo, dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Žalobní námitky se týkají skutečnosti, že dle názoru žalobce se správní orgány dostatečně nezabývaly přiměřeností uloženého správního vyhoštění právě s ohledem na žalobcův rodinný život.

Soud nesdílí žalobcův názor na to, že se správní orgán dostatečným způsobem nezabýval posouzením přiměřenosti dopadů uloženého správního vyhoštění na žalobcův rodinný a soukromý život. Z obsahu správního spisu je zřejmé, že se správní orgány dostatečně zabývaly posouzením žalobcova soukromého a rodinného života. Žalobce měl možnost uvést skutečnosti týkající se jeho vazeb navázaných na území ČR. Správní orgán s ohledem na žalobcovo tvrzení, že sdílí společnou domácnost s paní K. Ch., předvolal jmenovanou k výsledku, o němž byl žalobce vyrozuměn. Z protokolu o výsledku sepsaného dne 12.3.2016 je zřejmé, že svědkyně byla řádně poučena o povinnosti pravdivě vypovídat,

nic nezamlčet a tuto skutečnost potvrdila. Z protokolu je pak zřejmé, že odmítla odpovídat na kladené otázky a v závěru také uvedla, že nechce být účastníkem uvedeného správního řízení.

Soud se domnívá, že nelze klást za vinu správnímu orgánu, že svědkyně takto vypovídala. Bylo na ní, aby vypověděla v této věci jako svědkyně, a pokud vypovídat nechtěla, využila této možnosti a nevypovídala. Nelze klást za vinu správnímu orgánu, že se nepodařilo žalobci prostřednictvím této svědkyně prokázat existenci rodinného a soukromého vztahu na území ČR. Správní orgán se zabýval všemi hledisky posouzení přiměřenosti dopadu uloženého správního vyhoštění ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. Vyhodnotil jednotlivá hlediska se závěrem, že v případě žalobce je zřejmé, že se žalobce nezapojoval do veřejného života v ČR. Rodiče má na Ukrajině a jeho návrat do domovského státu není problémem. Žalobce není ve věku seniora a nemá zdravotní problémy. Žalobce na území ČR pracoval bez pracovního povolení a správní orgán tuto skutečnost vyhodnotil se závěrem, že výkon nelegální práce má nejen negativní vliv na fungování pracovního trhu, ale jeho důsledkem je i únik z daňového systému. Žalobce neodváděl pojistné na sociální zabezpečení a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti a došlo i ke krácení odvodu zdravotního pojištění. Pokud jde o žalobcovu bytovou historii, je také prokázáno, že poté, co žalobci byla zamítnuta žádost o změnu účelu dlouhodobého pobytu na území ČR dne 22.10.2014, vycestoval a obstaral si padělaný doklad totožnosti občana Rumunska. Přicestoval zpět do ČR a vydával se za tohoto občana EU s úmyslem získat výhody plynoucí z tohoto statusu. Žalobce byl za přečin padělání a pozměnění veřejné listiny odsouzen trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 6 k trestu vyhoštění z území ČR na dobu pěti let.

Soud po zhodnocení těchto skutečností dospěl k závěru, že žalobcova námitka týkající se neposouzení přiměřenosti uloženého správního vyhoštění není důvodná. V případě žalobce lze dospět k závěru, že zájem státu na vyhoštění žalobce převažuje nad zájmem žalobce setrvat na území ČR a uložené správní vyhoštění není nepřiměřeným zásahem do žalobcova soukromého a rodinného života.

Druhá námitka se týkala neposouzení důvodů překážek vycestování, z nichž správní orgán vycházel. Soud dospěl k závěru, že žalobcem tvrzené vady podaného závazného stanoviska nebyly žalobcem doloženy. Nelze žalobci přisvědčit, že v závazném stanovisku nebylo uvedené, jaké překážky byly v jeho případě zkoumány.

Soud poukazuje na to, že žalobce se seznámil se závazným stanoviskem ještě před vydáním prvostupňového rozhodnutí a k tomuto závaznému stanovisku neměl žádné připomínky ani návrhy. Z obsahu závazného stanoviska je možno zjistit, že se správní orgán zabýval posouzením věci podle § 179 zákona o pobytu cizinců, podle něhož není vycestování cizince možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu jeho posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy. Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky ČR.

Z odůvodnění závazného stanoviska vyplývá, že se správní orgán zabýval posouzením stavu dodržování lidských práv na Ukrajině a vycházel i z informací z veřejně dostupných zdrojů. Dospěl pak k závěru, že žalobci nehrozí trest smrti nebo vykonání tohoto trestu. Žalobce sám neuvedl skutečnosti, z nichž by bylo možno dovodit, že by mu v případě návratu

do vlasti mohlo hrozit mučení, nelidské či ponižující zacházení nebo trest. Pokud jde o bezpečnostní situaci v zemi původu žalobce, hodnotil správní orgán situaci v Čerkaské oblasti, v níž lze považovat situaci za uspokojivou, umožňující žalobcův bezpečný návrat. Bylo vycházeno z informací o situaci v této oblasti, podle níž tato oblast není nijak nepokojí, střety ukrajinských vládních vojsk a povstalců ze stran separatistů zasažena. V této oblasti, kam se žalobce má vrátit, žije také jeho rodina.

Soud poukazuje na to, že žalobce v podaném odvolání neodkazoval na žádné nové skutečnosti, které by vyvracely závěry učiněné v závazném stanovisku. Pouze obecně namítal neposouzení překážek vycestování ve smyslu zákona o pobytu cizinců. Správní orgán se v odůvodnění napadeného rozhodnutí jeho námitkami zabýval a konstatoval, že žalobce nevyužil žádným způsobem závěry závazného stanoviska zpochybnit. Vzhledem k této skutečnosti proto žalobcovu odvolací námitku jako neopodstatněnou odmítl.

Soud v tomto postupu neshledal pochybení, neboť nebyl důvod postupovat podle ust. § 149 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, a žádat ministra vnitra o přezkoumání závazného stanoviska.

Soud neshledal důvodnou žalobcovu námitku, že napadené rozhodnutí, popř. závazné stanovisko, nejsou odůvodněny v souladu s ust. § 68 odst. 3 správního řádu. Z obsahu správního spisu i odůvodnění napadeného rozhodnutí soud zjistil, že se správní orgány zabývaly důvody výroku rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, uvedly úvahy, kterými se řídily při jejich hodnocení a výkladu právních předpisů. Stav věci byl v daném případě zjištěn tak, že o něm nejsou důvodné pochybnosti.

Soud proto žalobu jako nedůvodnou zamítl podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, jak je ve výroku tohoto rozsudku uvedeno. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému náklady nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku l z e podat do dvou týdnů ode dne jeho doručení při splnění podmínek § 103 odst. 1 s.ř.s. kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu v Brně.

Stěžovatel v řízení o kasační stížnosti, pokud nemá vysokoškolské právnické vzdělání, musí být zastoupen advokátem dle ust. § 105 odst. 2 s.ř.s.

Kasační stížnost směřující jen proti výroku o nákladech řízení je nepřípustná.

V Praze dne 30. června 2016

Mgr. Dana Č e r n o v s k á v.r.
samosoudkyně